

čení nebylo bezpečně prokázáno, kdo z nich a jakým způsobem se účastnil založení požáru. Spoluvina (návod a trestná pomoc), již byla ohledně zločinu žhářství uznána vinnou stěžovatelka Anežka B-ová, arci předpokládá, že tu byl hlavní (přímý) pachatel, avšak zodpovědnost spoluvinníka (návodce) nezávisí na tom, zda byl pachatel i vypátrán.

Čís. 4081.

Povšechná způsobilost ohroziti na živé silnici zdraví nebo život chodců jest při rychlé jízdě automobilem dána vždy již samou povahou stroje, s nímž musí řidič počítati a své jednání zaříditi tak, by bylo vyloučeno ohrožení chodců k používání silnice stejně oprávněných.

Přispěla-li k výsledku činnost jiné osoby (poškozeného), vylučovala by příčinnou spojitost, kdyby s ní řidič auta při pravidelném běhu věci a při obyčejné míře pozornosti počítati nemohl a nemusil; to nelze říci o přecházení silnice chodci před automobily, s kterýmžto obecně známým běžným zjevem automobilista počítati má a musí.

(Rozh. ze dne 25. února 1931, Zm I 176/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 16. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Po zákonu provádí stěžovatel důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9a) tr.ř. v námitkách, jimiž napadá výrok nalézacího soudu o příčinné spojitosti mezi jednáním obžalovaného a usmrcením Josefa Ch-a; má za to, že příčinná spojitost byla přerušena zaviněním poškozeného tím, že přecházel živě frekventovanou silnici před jiným silostrojem, což stěžovatel označuje za hrubou nepřístojnost, s níž prý mu nebylo lze rozumně počítati, poněvadž tu nejde o pravidelný typický zjev, který stěžovatel dovolává se správně celé řady spisovatelů, nevhodně však i některých, na okolnosti souzeného případu se nehodících rozhodnutí nejvyššího soudu, označuje za příčinu ve smyslu právním. Dovojuje dále, že ani předjíždění jiného silostroje není povšechně způsobilé přivoditi nebezpečný výsledek, že automobilista povšechně nemůže a nemusí s takovou nepravidelností, ba abnormálností počítati, ana se s hlediska § 335 tr. zák. předpokládá jen obyčejná míra pozornosti průměrného člověka a možnost postřici, že jednání neb opomenutí je způsobilé in concreto přivoditi ohrožení právních statků v § 335 tr. zák. uvedených, a pachatel nemusí bráti do nekonečna v úvahu všechny následky svého jednání neb opomenutí. Přes to, že tyto vývody ve svém theoretickém základu jsou správné, nelze přisvědčiti jejich použití na souzený případ; stěžo-

vatel sám uznává správně citací rozhodnutí sb. n. s. č. 2193, že jest otázkou případu, kde končí trestní zodpovědnost a kde začíná náhoda; totéž platí však i o výlučném zavinění třetí osoby, po případě poškozeného, které je podle stálé praxe jediné způsobilé příčinnou spojitost přerušiti. Povšechná způsobilost ohroziti na živé silnici zdraví nebo život chodců jest při rychlé jízdě automobilem dána vždy již samou povahou stroje, vyvíjejícího, zvláště při větší rychlosti, sílu nad míru vehementní, kterou lze i při bezvadné činnosti všech jeho zařízení, sloužících k ovládnutí této rychlosti, a při naprosté duchapřítomnosti řidičově ovládnouti i při nejdokonalejších strojích jen do určitých mezí (zabzdění jen na přiměřenou vzdálenost), naprosto však nelze s určitou jistotou toto nebezpečí vyřaditi; každý řidič automobilu musí tedy s touto o sobě nebezpečnou povahou stroje počítati a podle toho své jednání zařiditi, by bylo vyloučeno ono povšechné ohrožení bezpečnosti zdraví a života chodců, k používání silnice stejně oprávněných. Nedbá-li opatrnosti k tomuto potřebné a nastane-li při tom trestný výsledek, je výsledek ten dán samou povahou deliktu, jíž jako příčině jest adaequatní; v tomto smyslu jest tudíž výsledkem typickým, jak to požaduje stěžovatel, tudíž trestným. Přispěla-li k výsledku činnost jiné osoby, (poškozeného), jako v souzeném případě, vylučovala by příčinnou spojitost, kdyby s ní řidič auta při pravidelném běhu věci a při obyčejné míře pozornosti počítati nemohl a nemusil; to však nelze říci o přecházení silnice chodci před automobily, které se z nejrůznějších příčin (při tom ovšem i takových, které zakládají jejich spoluzavinění), vyskytuje, jak jest obecně známo, tak často, že automobilista s tímto běžným, třebaže v nejčastějších případech zavržení hodným zjevem počítati má a musí. To platí i v souzeném případě, kde prokázáno šlo před prvním autem několik lidí a první auto bylo pro obžalovaného za ním jedoucího nutně překážkou ve volném rozhledu, pro kterou obžalovaný nemohl viděti na bezprostředně blízký prostor silnice, do kterého se chtěl předjetím dostat. V tomto nedostatku bezprostředního volného rozhledu jest právě při předjíždění jiného vozidla ono povšechné nebezpečí, zmateční stížností popírané, jemuž třeba čeliti přiměřenou opatrností ve volbě rychlosti, by se v případě bezprostředně se vynořivší překážky mohla bezprostředně též ovládnouti. Pro uplatnění zásady, kterou vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí č. 2666 sb. n. s., zmateční stížností citovaném, o úměrném výkladu předpisu, by řidič byl pánem své rychlosti, jest vždy vzíti v úvahu ty konkrétní okolnosti případu, které vyžadují určitou rychlost, hrozícímu nebezpečí úměrnou, v jejichž mezích jest posuzovati, zda řidič byl jejím pánem či nikoliv. Ve všech těchto námitkách, uplatněných proti uznání příčinné spojitosti, jest tedy zmateční stížnost bezdůvodná, neboť nalézací soud dovodil správně v těchto mezích zanedbání úměrné rychlosti jízdy obžalovaného; zjištěné spoluzavinění poškozeného, nejsouc výlučné, nemůže podle stálé praxe přerušiti příčinnou souvislost.

Nalézací soud dovodil zavinění obžalovaného spočívající v rychlé jízdě v první řadě z toho, že nedbal, jakž bylo jeho povinností, situace

a místních poměrů, před tím podrobně vyličených, při čemž zejména klade váhu na to, že vojenské auto, které obžalovaný předjížděl, jeho nepatrnou rychlostí, na předjetí stačila tedy jízda zároveň zaručující, by při náhlém objevení se překážky mohl včas zabrzditi a vůz zastaviti; dále že vojenské auto bylo poměrně široké, které bránilo rozhledu, že v těch místech jsou kasárna a letecké dílny, ze kterých lidé mohou a musejí silnici přecházeti do dílen a na letiště. O tyto objektivní okolnosti ve spojení s poukazem k tomu, že obžalovaný jest zkoušeným řidičem, opírá soud své vývody pro posouzení subjektivního zavinění obžalovaného, jež jest již těmito okolnostmi dostatečně opřeno. Je proto bezvýznamné, jestliže k dalšímu objektivnímu zjištění, že jsou na místě výstražné tabulky o rychlosti 15 km, nalézací soud nezjišťoval, zda obžalovaný tyto tabulky viděl nebo viděti musil, an ani šofér vojenského auta František K., jakkoliv jezdí po silnici častěji, si jich nevšiml. Bezvýznamné pro posouzení věci je i stěžovatelem požadované přesné zjištění, na jakou vzdálenost poškozený před vojenským autem přecházel, a poukaz na různé údaje o tom svědků Jana U-a a Františka K-a; jak řečeno, je pro posouzení viny obžalovaného rozhodné zjištění, že poškozený byl v prostoru, jenž byl pro obžalovaného bezprostředně nepřehledný, a že obžalovaný nesměl bez porušení povinné opatrnosti vjeti tam takovou rychlostí, kterou před překážkou nenadále se mu objevivší neovládl; přesnější zjištění, na jakou vzdálenost Ch. do ohroženého prostoru vešel, mohlo by sloužiti jen k důkazu většího nebo menšího stupně neopatrnosti Ch-ovy, které však, jak řečeno, v žádném stupni nevyklučuje spoluzavinění obžalovaného. Nenáležitá volba rychlosti vozu, úměrné jeho povinné ovládatelnosti, nemohla by jako zjištěná podstata neopatrnosti obžalovaného býti seslabena ani stěžovatelem postrádanými zjištěními z výsledků výslechu vojáků, ve vojenském nákladním autě jedoucích o tom, zda a na jakou vzdálenost obžalovaný troubil, ano pominutí této opatrnosti bylo by jen dalším způsobem jeho provinění. Tyto námitky, spadající věcně pod výtku neúplnosti rozsudku podle § 281 čís. 5 tr. ř., jsou tudíž bezdůvodné.

Čís. 4082.

Žádostí, by byl k výkonu trestu delegován jiný soud, nevzdal se obžalovaný po případě zmateční stížnosti již opovězené.

Ke skutkové podstatě zločinu krádeže ve společnosti podle § 174 II a) tr. zák. se nevyžaduje zjištění, že spoluzloději jednali po předchozím dorozumění; stačí i nahodilá, ovšem vědomá společníčnost spoluzlodějí při provedení krádeže.

Spoluzloději (§ 174 II a) tr. zák.) jsou jen osoby, spolupůsobivší při provedení krádeže vědomě společně, a to tak, že každá z nich může spoléhati na společníčnost druhé (ostatních) na místě činu nebo v jeho blízkosti.

(Rozh. ze dne 25. února 1931, Zm I 267/30).